

Een herinnering aan een overleden collega van de Oostende-Dover lijn

Arne Pyson

Als gewezen steward van onze mailboten, moet ik toch een uniek verhaal vertellen. Vorige week, tijdens mijn verblijf in een jachthaven van Zuid-Frankrijk - weet dat naturisme hier is toegestaan... - had ik van de havenmeester vernomen dat er een kleine bistro pas de deuren had geopend. De beide uitbaters (homo's) waren afkomstig uit Parijs; de oudste ex-prof in de geneeskunde en de andere ex-ingenieur chemie.

Nu tot daar, hele vriendelijke mannen, voor mij geen probleem als het eten maar goed is; een menu van 25 euro. Eerst een Ricard met hapjes, dan voorgerechtje, simpel maar lekker, zellig fris slaatje van geroosterde aubergines, geitenkaas, tomaten, verse vijgen en de nodige kruiden; daarna een onget (perfect gebakken en zeer smaakvolle kraaibiefstuk) met een gans palet van lekkere zuiderse groentjes; regionaal kaasplankje en achteraf een verse chocolade mousse. Uiteraard met de nodige vin "du region du Var" en koffie met iets tegen de tandpijn.

Tot daar alles normaal..... Geloof me, de details zijn uniek!!

Nu tijdens het zomerseizoen van 1968 of '69 was er aan boord van de pakketboot "Prinses Paola" een cabinesteward genaamd "Dikke Raoul". Hij was zowel voor de mannen als voor de vrouwen. Toen we op een dag, tijdens een marathon (marathon=werken van donderdag tot dinsdag, altijd maar heen en weer varen) in Dover lagen, had hij zodanig veel gedronken dat wij hem total loss in z'n kooi moesten plooiën.

Tijdens de terugreis was het vollen bak, 1.700 reizigers, de zaal (110 couverts) bomvol en we gingen zeker 3 à 4 volle serviezen doen, dus zat er niets anders op om Raoul uit z'n nest te halen. Natuurlijk kregen we hem niet wakker. Dan maar een paar glazen water over z'n kop, in zijn bed. Eindelijk, na zo'n kwartier kwam hij dan te voorschijn; gekleed met een witte kelnersvest en een witte keukenschort voor zich gebonden.

In volle "coup d' feu" merkten we pas dat de nog half dronken en zwevende Raoul, geen broek of onderbroek aanhad. Langs achteren zag men enkel die twee linten van de schort en zijn kaken van z'n gat met die twee dikke billen van hem. Iedereen van de restaurantstewards schreeuwde het uit van het lachen. De chef-steward kreeg bijna een beroerte. De passagiers echter, hadden niets in de gaten ...

Op een dag moest hij een oude Engelse gravin bedienen in haar luxehut.

En ja, de vlam was overgeslagen, zodanig dat hij in Dover alles in plan liet, en ontschepte om bij haar, op haar landgoed, in de Manor, in te trekken. Een jaar later is zij overleden en kwam hij terug met een dikke geldbeugel en een klein Rubens' schilderij als geschenk voor zijn oude moeder. Toen trakteerde hij ons nog en de ganse crew op champagne. Veel heeft hij aan dit geld niet gehad, want hij overleed korte tijd nadien.

Om terug te komen op mijn lekker etentje van afgelopen week; met prachtig uitzicht op zee. Wat zie ik ?? Dat die ene man bedient zonder broek en zonder onderbroek, maar met een schort voor zich, net als Raoul toen, ook met die twee linten op zijn blote billen.

Ik kreeg de slappe lach en hij kwam vragen of er iets scheelde! "Ça va? " vroeg hij. Ik kon mij echt niet inhouden, jaren heb ik niet zo gelachen!! Achteraf kreeg ik nog een druppel op zijn rekening, maar hij weet nog steeds niet waarom ik zo lachte.

Ik zal er zeker nog eens terug gaan, Ongelooflijk, maar waar !!